

מאה-שערים היא מבצר של ימי-הביניים בתוך ירושלים החדשה.

ימי-הביניים אינם רק תקופה של קדרות ודכאון. היתה זאת גם תקופה של גענונים למשיח ומוסר אנושי. גם אלה וגם אלה, האורות והצללים, מיוצגים מי יום בשפע בשכונת מאה-שערים.

לפני למעלה מ-80 שנה באו "ילדי המוות" כפי שקראו להם הערבים, מבד גיטאות אירופה ואסיה, למות לרגלי החומות האפורות של עיר דוד.

הם לא מתו. הם בנו מאבני-ירושלים הכבדות גמו חדש, העתקה מדויקת של גמול הכבדות.

אמונה מיואשת, רוצים במדינה שלטון זה. הם הגווארדיה החדשה בקרב האחרון, המשמר הנפולאן אינו נכנע.

אולם אין הם רק חיל-משמר נמשלט מנותק. מפעם לפעם הם מנסים לנחות אל השטח מסביבם. להכתיב את רצונם ל"אנשים שמצאו חיים חדשים. אז גועשת ההתנגשות — הפגנה ב-ירושלים, קרב בחצרות מוד סו-לוני מים, אפילו התנגשות על מדרגות הקונסוליה הישראלית בני-יורק.

התנגשות זו היא בלתי-למנעת. אולם חיי כת המדינה החדשה להפוך את רוחם של בני מעוט זה, ככל מעוט אחר, העתונות

בתוככי מאה שערים

הישראלית טרם חדרה אל הסוכמאות הצ-רות האלה. אל הישיבות, אל הדרגות-החדרים של הכתרים הפרטיים. אולם בדיוק זאת הטיוח "העולם הזה" על כתבו הראשי, עמנואל פרת, שניסה לחדור לתוך תוכני החיים של ה-מבצר הנצור, לתארם באופן אובייקטיבי-לחלוטין, על היפה והרוחה, החיים והשליטה. פרת התלבש כתייר אמריקאי אדוק (ראה תמונה למעלה). הפתובב משר במה ימים בשכונה כשהוא משתדל להיכנס לשיחה רצינית עם כל אדם שנתקל בו, להבין לא רק את מעשיו-הם של בני מאה-שערים אלא גם את מחשבותיהם. בעמוד-דום הבאים הוא מגיש את הדרגת-שלו.

מוצאם: בנינים ארוכים וצרים, המשמשים גם חומה מסביב לחצר ענקית, רצופה אפי-נים, ובה בנינים נוספים: ישיבות, בתי-כנסת (למעלה מ-40), מקוואות, חנויות (מאות חנויות קטנות) ושוק רחב-ידים בו גדל עץ-איקליפטוס בודד — העץ היחיד הנראה בש-כונה כולה.

הזמנים החדשים והמנהגים החדשים הלכו על פני השכונה, ולא חדרו לתוכה. בניה חיים דוברים וחושבים כאבות-אבותיהם. הם יודעים כי הוטל עליהם מצור, כי גמול שה מלחמה על חיים ומוות נגד דרך-חיים. העם החדש התרגל לראות בהם שריר של גזע מת, זכר לעבר המעורר תיעוב, מכשול בדרך התקוממה של אומה צעירה ומדינה חדשה. הוא מנסה לדחוק אותם אל החומה, ליטול מהם את ילדיהם. הם מתנגדים בכוח

